

Isaia 2:1-4:6 – Ierusalimul va fi înălțat și reabilitat după ce pedeapsa Domnului va smeri omul mândru, idolii, căpeteniile poporului și fiicele Sionului

Cap.2-4 reprezintă o dezvoltare a ideilor din cap.1. Observăm că este reluat tiparul clasic al profețiilor. Iuda este pedepsit din pricina păcatului lui ca apoi dintr-o dată să fie mântuit și reabilitat. Spre deosebire de cap.1, cap.2-4 încep și se încheie cu momentul reabilitării lui Iuda și a Ierusalimului. Vom observa că majoritatea temelor din cap.1 sunt reluate și dezvoltate în cap.2-4. Primul care este reluat însă este mântuirea și înălțarea Sionului. Acest lucru oglindește inima lui Dumnezeu care este pentru binecuvântare și mântuire și nu pentru nimicire și distrugere. De aceea cap.2-4 încep cu descrierea binecuvântării pe care Domnul vrea să o reverse asupra Ierusalimului. Este ca și cum Dumnezeu și-ar deschide inima și ar spune: Iată gândurile Mele cu privire la voi: sunt gânduri de bine ca să vă dau un viitor și o nădejde! Iată ce lucruri frumoase vreau să fac cu voi! Israel a fost ales pentru a fi un preot printre popoare, ca prin mărturia Lui tot pământul să cunoască că Yahwe este Dumnezeu. 2:1-4 ne prezintă un moment în care Israel își va împlini această funcție și neamurile vor veni cu grămada la Casa Domnului din Ierusalim pentru a învăța căile Domnului. Urmarea acestei treziri spirituale a Neamurilor va fi instaurarea păcii pe pământ. Neamurile se vor întoarce la Domnul, și nu va mai exista ură și amenințare între popoare. Domnul Însuși va fi Judecătorul lor, neamurile vor renunța la arme și nu vor mai învăța războiul. Ascultarea lui Israel nu doar că ar aduce un bine pentru sine, dar ar aduce un bine pentru întreg pământul. După ce în 2:1-4 Isaia ne prezintă ce vrea să facă Domnul prin poporul Său, în v.5 urmează un îndemn pentru Israel: Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului! În mod cert îndemnul este rostit în lumina promisiunilor de mai sus. Cu alte cuvinte, Israele, pentru că Domnul vrea să facă lucruri așa de frumoase prin tine și are promisiuni așa de minunate pentru tine și pentru întreg pământul, umblă în ascultare ca Domnul să Își poată împlini planul Lui măreț iar tu să beneficiezi de aceste promisiuni extraordinare. Promisiunile Domnului au deci rolul de a ne motiva să ne întoarcem la Domnul și să umblăm în lumina Domnului. A umbla în lumina Domnului înseamnă a trăi în ascultare de Domnul, a te lăsa călăuzit de El, a umbla pe cărarea arătată de lumina Cuvântului Lui, a sta înaintea Domnului, a trăi sfințenia Lui, a avea perspectiva planurilor și promisiunilor Lui. Spiritul v.5 din cap.2 din Isaia îmi aduce aminte de cuvintele lui Pavel din 2 Cor.7:1:

- Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.

Profeția din 2:1-5 este interpretată în mai multe feluri de teologi. Adepții interpretării simbolice văd împlinirea acestei profeții prin Biserică. Biserica este noul popor al Domnului și noul Sion. Prin Biserică s-au produs nenumărate treziri spirituale între Neamuri, iar unii visează la o epocă de pace ca rod al primirii Evangheliei de către toate popoarele. Adepții interpretării literale așteaptă întoarcerea finală a lui Israel la Domnul, întoarcere care va duce la trezirea spirituală a multor neamuri. Rodul imediat va fi pacea dintre oameni și popoare degustată mai

întâi în mia de ani, și apoi instaurată în mod desăvârșit pe pământul cel nou în care va domni neprihănirea. Din pricina modului în care Pavel interpretează profețiile din Isaia în Romani 11 înclin să cred că profeția vizează trezirea spirituală finală a lui Israel care va aduce la pocăință și alte neamuri. Rodul va fi pacea. Dacă aceasta va fi degustată mai întâi în mia de ani sau va fi împlinită în mod direct pe pământul cel nou, rămâne de văzut.

Ce este semnificativ pentru noi este principiul următor: Domnul are promisiuni minunate, iar ascultarea noastră din prezent ne face părtași acestor promisiuni și chiar poate grăbi împlinirea lor. Ca și Biserică a lui Hristos știm că prin ducerea Evangheliei tuturor popoarelor vom aduce pe mulți oameni la Domnul și vom grăbi trezirea spirituală a lui Israel. Și noi suntem chemați să umblăm în lumina promisiunilor Lui. Principiul din Efeseni 3:6 ne învață că promisiunile făcute lui Israel sunt valabile și pentru Biserică. Biserica a degustat deja împlinirea profeției din Isaia cap.2. Ascultarea Bisericii a generat nenumărate treziri printre Neamuri. Rămâne de văzut ce rol va avea Biserica când Israel ca națiune se va întoarce la Domnul? Sunt iarăși multe discuții. Va fi răpită înainte de întoarcerea finală a lui Israel? Rămășița Bisericii se va uni cu națiunea Israel pentru a intra în mia de ani? Rămășița Bisericii va fi cea prin care Israel se va întoarce la Domnul?

Promisiunea din cap. 2a evidențiază și adevărata funcție a casei Domnului, funcție pervertită de fățarnicia lui Israel, așa cum este descris în cap.1. Casa Domnului nu este un loc în care cel ce trăiește în păcat să capete iertarea pentru a păcătui din nou, sau să se autoamăgească prin împlinirea unor ritualuri moarte prin care încearcă să-L îmbuneze pe Domnul. Casa Domnului este locul în care Îl cunoști pe Domnul și înveți să păzești poruncile Lui:

- Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm peste cărările Lui.

Este interesantă și justificarea faptului că Sionul este locul în care este căutat Domnul:

- Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.

În mod cert, cei care văd împlinirea acestei profeții prin Biserică, ne aduc repede aminte că Evanghelia a fost vestită mai întâi la Ierusalim, și că Biserica, Sionul spiritual, este cea prin care Cuvântul Domnului este răspândit către lume. În același timp ne putem gândi că la finalul istoriei Dumnezeu ar putea face din Israelul întors la el un martor pentru popoare. Cuvântul și mărturia Lui ar putea porni de la Israel către celelalte popoare. Deci cele două interpretări nu se exclud.

Structura profețiilor din 2:1-4:6 ar putea fi următoarea:

- **2:1-4 –Promisiune: înălțarea muntelui Casei Domnului (Sionul) ca centru spiritual pentru toate popoarele.**
 - 2:5-22 – Pedepsirea și smerirea omului mândru și a idolilor
 - 3:1-15 – Pedepsirea și smerirea Ierusalimului și căpeteniilor sale
 - 3:16-4:1 – Pedepsirea și smerirea fiicelor Sionului din pricina mândriei lor
- **4:2-6 – Mântuirea și înălțarea Sionului**

Am comentat deja structura acestei profeții. Anunțarea pedepsei este încercuită de anunțarea binecuvântării. Inima Domnului este pentru a binecuvânta, iar pedeapsa este spre curățire și pentru a face posibilă binecuvântarea Sionului. O observație extrem de importantă este aceea că în această profeție găsim abordați toți factorii care îl țin pe Israel în robia păcatului și pe care i-am descoperit în cap.1 și anume:

- Falsa religiozitate sau pervertirea funcției Casei Domnului
- Ierusalimul și liderii acestuia
- Încrederea în idoli și
- Încrederea în om

Dar și promisiunea izbăvirii Sionului este abordată și dezvoltată. Putem afirma faptul că profețiile din cap.2-4 sunt construite pe profeția din cap.1. Elementele esențiale din cap.1 sunt reluate și detaliate în cap.2-4. Aceasta observație ar putea avea o însemnătate exegetică deosebită. S-ar putea să fie un lucru cu care să ne mai întâlnim în cartea Isaia, și anume multe profeții să fie reluate, dar reluarea să nu însemne doar repetarea lor dar și dezvoltarea lor. Provocarea pentru noi va fi să identificăm elementele noi aduse de profețiile construite pe profeții anterioare. De exemplu cap.2-4 în mod clar oferă mai multe detalii despre elementele deja prezentate în cap.1, dar în mod special pare să ofere o atenție specială factorilor care întrețin starea de împietrire a poporului. Cu alte cuvinte, scopul profețiilor din 2-4 este să lovească din plin în stâlpii amăgirii de care Israel este legat cu lanțuri. Învățăm deja un lucru fundamental: profețiile nu reprezintă doar o chemare generală la pocăință, ci ele se adresează lucrurilor ascunse ale inimii și încearcă să distrugă minciunile specifice de care cel păcătos se agață pentru a-și justifica nepocăința.

Prima minciună a lui Israel, după cum am văzut, era legată de pervertirea funcției Casei Domnului. Isaia nu doar că declară teologia lor despre Casa Domnului o mare amăgire (în cap.1), dar și răspunde acestei minciuni prin promisiunea de la începutul cap.2 care descoperă adevărata funcție a Casei Domnului. Casa Domnului nu a fost construită pentru a întreține păcatul în popor, ci pentru a-l conduce pe acesta la ascultare. Mulți văd în casa Domnului sau Cortul Întâlnirii locul rezolvării călcărilor de lege. Și într-adevăr așa și este. Dar nu este doar atât. Acolo este locul în care Dumnezeu s-a revelat, în care El își descoperă măreția și slava. Acolo sunt resursele necesare pentru ca poporul să trăiască în ascultare. Și pentru a trăi în ascultare nu este nevoie doar de iertare pentru păcatele deja înfăptuite, ci și de o cunoaștere profundă a Celui ce a dăruit Legea. Cunoașterea lui Dumnezeu este resursa pentru a putea împlini Legea Sa. Pentateuhul, prin Cortul Întâlnirii, insistă să nu separăm niciodată Dătătorul Legii de Legea Sa. Dacă facem acest lucru, poruncile vor părea o povară și nu vom găsi motivația necesară pentru a trăi în credincioșie. Credincioșia se definește față de o Persoană. Dar dacă acea Persoană nu există, ce rost mai are și credincioșia. La fel este și cu Legea Domnului. Păzirea poruncilor este o bucurie atunci când aceasta este percepută ca un act de credincioșie față de un Dumnezeu minunat și plin de dragoste. Cunoașterea lui Dumnezeu naște iubirea Lui, iar iubirea Lui duce la păzirea poruncilor Lui. Nu în mod întâmplător tablele cu cele 10 porunci au fost așezate în Cort. Minte evreului nu trebuia să uite: legile divine se află în brațele Domnului care locuiește în mijlocul lor. Nu sunt niște tradiții sau legi impersonale, ci sunt așteptările Domnului cel sfânt care i-a

răscumpărat din Egipt cu puterea Sa cea mare. Cortul nu este numit Cortul iertării, ci Cortul Întâlnirii. Întâlnirea cu frumusețea Celui ce locuia în Cort rodea ascultarea de poruncile Lui. Este important se ne amintim ce ne spun psalmiștii despre Casa Domnului. În mod cert ei amintesc și de iertarea care se capătă acolo, dar în primul rând și cel mai adesea înțeleg prin Casa Domnului locul în care pot contempla măreția lui Dumnezeu. Nu vom cita decât dintr-un singur psalm, dar foarte semnificativ:

- Dumnezeu, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, într-un pământ sec, uscat și fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt **ca să-Ți văd puterea și slava!** (Ps.63:1-2)

Promisiunea din Isaia cap.2a evidențiază și ea adevărata funcție a Casei Domnului:

- Popoarele se vor duce cu grămada spre el și vor zice: Veniți la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, **ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.**

Profeția din Isaia înalță adevărata funcție a Casei Domnului cu atât mai mult cu cât ea este prezentată în relație cu toate neamurile pământului. Menționam la introducere, că un element specific al cărții Isaia este accentul pus pe mântuirea Neamurilor. Iată că suntem în cap.2 și deja Isaia visează la vremurile când toate neamurile pământului îl vor căuta pe Domnul și vor fi primite de Acesta. Și dacă muntele și Casa Domnului reprezintă locul în care Neamurile pot învăța cum să trăiască în ascultare de Domnul, cu atât mai mult acestea reprezintă același lucru pentru Israel! Poporul a pervertit funcția Casei Domnului. Prin profeția din 2:1-4 Isaia îi îndreaptă atenția spre adevărata funcție a Casei Domnului.

Oare ce înseamnă pentru noi acum și aici să pervertim funcția Casei Domnului? Ce înseamnă pentru noi Casa Domnului? În Noul Legământ Dumnezeu S-a revelat în Hristos, iar Hristos este oglindit în Scripturi și în Biserica Sa. Cuvântul și Biserica definesc cadrul apropierei de Domnul. Dacă relația cu Scriptura și relația cu Biserica se transformă într-un ritual, atunci moartea spirituală este la ea acasă. Atunci când citim Scriptura și mergem la Biserică fără să ne întâlnim cu gloria Dumnezeului celui viu, atunci suntem pe cale să pervertim funcția Casei Domnului. Dacă studierea Cuvântului și părtășia cu Biserica nu ne conduce în prezența transformatoare a Celui Preasfânt, suntem asemenea Israelului din vechime. Există și în noi tentația de a defini relația cu Domnul prin împlinirea unor ritualuri sfinte: rugăciune, post, părtășia cu frații, studiu. Dar rodul așteptat de Domnul este dragostea și un caracter transformat după chipul Fiului Său. Nici măcar pocăința nu este rodul așteptat de Domnul. Pocăința este condiția absolut necesară pentru ca Duhul Său să poată opera în noi transformarea. Dar pocăința nu e totul, e doar începutul. Când un om se obișnuiește să citească Scriptura fără să se întâlnească cu frumusețea Domnului pe paginile ei, când un om se obișnuiește să meargă la Biserică fără a contempla slava Domnului, atunci acesta este departe de căile Domnului.

Pervertirea funcției Casei Domnului oferă impresia celui ce trăiește în păcat că este într-o relație bună cu Domnul. Dar de fapt inima sa este departe de Domnul. Dovada faptului că inima sa este departe de Domnul este că acesta își comută încrederea pe oameni și pe idoli. Pentru că Domnul cel nevăzut este de fapt departe de inima celui fățarnic, atunci acesta va substitui încrederea în Domnul cu încrederea în om și în idoli. Izbăvirea nu mai este așteptată de la

Domnul, ci de la oameni și idoli. În Isaia 2:5-22 este rostită o profecie menită să zdrobească încrederea în om și în idoli. Isaia anunță o zi a Domnului în care mândria omului va fi smerită și toți idolii vor pieri. Ziua Domnului este o zi a judecății când Domnul Se va scula să îngrozească pământul. Putem vedea în conceptul de zi a Domnului toate momentele din istorie când Domnul prin judecata Sa a făcut de rușine pe om și pe idolii săi, precum și momentul final al judecății când slava Domnului va fi făcută vizibilă pentru toți oamenii. Pedepsele de-a lungul istoriei degustă și anticipează momentul final al judecății. Isaia ne descrie o zi în care doar Domnul va fi înălțat. El își va descoperi măreția, și atunci toți oamenii se vor ascunde de teamă și își vor lepăda idolii deșerți. În lumina acestei zile, profetul aduce un îndemn solemn:

- Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?

Isaia realizează un contrast izbitor între măreția și puterea Creatorului, și fragilitatea omului și inutilitatea idolilor. Acest contrast este menit să recomute încrederea poporului în Domnul. Deși lucrurile par așa de simple și logice (Creatorul este mai puternic decât omul și idolii făuriți de acesta), cu toate acestea tendința omului este să se încreadă în om și în idoli. În Isaia încrederea în om va fi o temă cu care ne vom mai întâlni. În profețiile rostite împotriva lui Ezechia care a făcut alianță cu Egiptul, Isaia va relua frecvent aceasta temă. Atunci când oștile înfiorătoare ale Asiriei se îndreaptă spre tine și distrug totul în calea lor, când Domnul tace și pare să nu intervină, încrederea se comută foarte ușor spre ce este vizibil, spre oștile numeroase ale Egiptului. Este interesant faptul că idolii sunt asociați în acest pasaj cu încrederea în om. Și aceasta pentru că atât omul cât și idolul reprezintă în inima celui necredincios substituiți ai lui Dumnezeu. Acest fapt ne ajută să definim idolatria din zilele noastre.

Când orice lucru sau persoană devine pentru noi *sursă în sine* o oricărui tip de izbăvire și împlinire, aceasta se numește idolatrie. Omul este o trestie cugetătoare, atât de fragilă și dependentă, încât are nevoie de izbăvire la orice pas. Suntem plini de nevoi care cer a fi împlinite. Întrebarea este: de la cine așteptăm izbăvirea? De exemplu siguranța financiară. Cine este în spatele ei? Serviciul sau șeful care ne-a dat un post foarte bine plătit, sau Domnul care ne-a dăruit serviciul și care a pus pe inimă șefului să ne promoveze? Împlinirea relațională este dată de prietenii care ne iubesc, sau de Cel care a așezat acești prieteni lângă noi? Ce prețuim mai mult: darurile sau Dăătorul? În cine ne punem încrederea când este vorba de sănătatea noastră, fericirea noastră, cariera noastră, familia noastră? Oportunitățile sunt doar posibile mijloace ale Creatorului pentru izbăvirea noastră, sau sunt percepute ca singura noastră speranță, și de aceea sunt gata la compromis de dragul lor? Există domenii ale vieții noastre în care avem nevoie de izbăvire și în care ne încredem în ceva mai mult decât în Domnul? Da, avem nevoi pe care nu le putem nega: avem nevoie de pâine, de relații, de siguranță, de casă, de un loc de muncă, de un serviciu, de familie, de sănătate, de succese, de semnificație. În cine ne încredem în adâncul inimii noastre? Doamne, dacă este vreun domeniu în care mă încred în ceva sau cineva mai mult decât în Tine, te rog descoperă-mi! Doamne, dacă este ceva sau cineva de care să mă tem mai mult decât de Tine, te rog arată-Mi! Dacă este ceva sau cineva pe care să îl prețuiesc mai mult decât pe Tine, te rog descoperă-Mi! Dacă îmi doresc ceva mai mult decât Te doresc pe Tine scoate la iveală! Tu trebuie să fii Domn peste încrederea noastră, peste temerile noastre și peste dorințele noastre! Singurul Domn! Doamne, suntem din țărână și nu putem să nu ne încredem, să

nu ne temem și să nu dorim! Dar Doamne ajută-ne să ne încredem doar în Tine, să ne temem doar de Tine, și să Te dorim doar pe Tine! Curăță-ne inima de idoli urâcioși! Deschide-ne inima să privim la măreția Ta, să privim la Ziua Domnului când slava Ta va face de rușine pe toți oamenii și pe toți idoli!

Nu putem să nu ne încredem, să nu ne temem și să nu dorim. Poate ordinea corectă ar fi: dorim, ne temem și ne încredem. Dorința naște teama ca aceasta să nu fie împlinită, iar încrederea vine ca izbăvire, ca soluție pentru împlinirea dorințelor și alungarea temerilor. Instinctiv ne agățăm de ce este vizibil, de tot ce este lângă noi. Și inima noastră se umple de idolatrie. Care este soluția pentru vindecarea inimii noastre? Isaia ne învață: să privim spre ziua Domnului când măreția Domnului este descoperită și omul și idoli sunt smeriți și coborâți. Duhul Său ne poate descoperi puterea și măreția Domnului revelată în creație, scripturi, istorie și biserică! Ziua Domnului este momentul în care puterea Domnului se întâlnește cu puterea omului. Dar să nu uităm că această zi a Domnului este degustată și anticipată de evenimente contemporane. Domnul ne va dărui, la fel cum a dărui și lui Israel, evenimente vizibile în care mândria omului va fi smerită de măreția Domnului. Cel cu inima aleasă observă aceste evenimente și i se întărește convingerea că ziua Domnului nu va pregea să vină.

Cap.3:1-15 reprezintă o profeție rostită împotriva Ierusalimului și căpeteniilor acestuia. Ne amintim din cap.1 că liderii Ierusalimului constituiau un alt factor care întreținea fărădelegea lui Israel. Ei erau reperele poporului iar acesta se încredea orbește în ei. Prevestirea pedepsirii acestora este menită să zdrobească încrederea idolatră a oamenilor în conducătorii lor. Textul ne prezintă o criză a liderilor în poporul Domnului. În primul rând aceștia sunt omorâți de pedeapsa Domnului. Drept consecință poporul devine condus de niște băieți și de niște femei. Pe de altă parte situația de criză va fi așa de mare încât nimeni nu va mai dori să își asume rolul de conducător. Funcțiile atât de râvnite de cei din popor nu vor mai reprezenta nici o tentație (vezi 3:6-7). Prin pedeapsa Sa Domnul nu va lovi doar în lideri ci și în însăși funcția de lider. Profeția ne descrie în mod progresiv criza liderilor din poporul lui Dumnezeu:

- **Prima fază (3:1-3) – Liderii care au condus poporul în rătăcire vor muri.** Liderii poporului sunt reprezentați de viteji, judecători, prooroci, ghicitori, bătrâni, căpetenii, dregători, sftnici, meșteșugarii aleși, și vrăjitorii iscușiți. Observăm că lista vizează în primul rând pe lideri și sunt menționați liderii din toate domeniile societății lui Israel, și anume ne întâlnim cu liderii militari, liderii politici, liderii juridici, liderii religioși, liderii economici. Pedepsirea lor va dovedi atât cât de slabi sunt aceștia cât și faptul că aceștia au arătat poporului o cale greșită. În lumina judecății lui Dumnezeu, liderii se dovedesc a fi o încredere falsă, iar calea lor o mare minciună.
- **A doua fază (3:4-5) – Noii lideri vor fi niște băieți și niște copii.** Cei care le vor lua locul vor fi niște tineri fără experiență și total nepotriviți pentru aceste funcții. Drept consecință se va instaura haosul social (vezi 3:5). Oamenii se vor asupri unul pe celălalt. Nu va mai exista nici o ordine socială, și nici un respect între locuitorii Ierusalimului.

- **A treia fază (3:6-8) – Nimeni nu va mai dori să fie lider.** Situația de criză va fi atât de mare încât nimeni nu va mai dori să fie lider în Ierusalim. Funcțiile atât de râvnite în trecut, nu vor mai reprezenta nimic decât o povară în plus. Se vor ruga unii pe alții să fie căpetenii, dar oamenii împovărați de sărăcie, rușine și disperare vor refuza. Drept consecință, Ierusalimul va merge spre prăbușire și distrugere.
- **A patra fază (3:9-12a) – Poporul va fi stăpânit de niște copii și de niște femei.** Dacă cei care vor mai avea măcar o haină vor refuza funcțiile de conducere, acestea vor fi ocupate de copii și de femei. Apare o inversare a orânduiri din poporul Domnului. Copiii și femeile trebuiau conduse de bătrânii înțelepți ai poporului. Lucrurile stau acum exact invers.

Rolul acestei profeții este să zdrobească încrederea oarbă a poporului în liderii săi. Judecata Domnului împotriva acestora le dovedește slăbiciunea și rătăcirea acestora.

- **Concluzie (3:12b-15) – Domnul va judeca liderii care duc poporul în rătăcire.** Aceste versete par a fi o concluzie a primei părți a capitolului 3. Concluzia este introdusă de strigătul lui Isaia către popor: poporul meu, cărmuitorii tăi te duc în rătăcire și pustiesc calea pe care umbli! Poporul nu vrea să accepte acest adevăr, căci se încrede idolatru în liderii săi. De aceea, Isaia aduce argumentul judecării acestora: Domnul intră la judecată cu bătrânii poporului Său și cu mai marii lui (3:14a).

Cap.3 continuă cu o profeție rostită împotriva fiicelor Sionului (3:16-4:1). Dacă profeția din prima parte a cap. 3 anunță pedeapsa îndreptată în special asupra bărbaților din Ierusalim, a doua parte a capitolului anunță pedeapsa împotriva femeilor Ierusalimului. Domnul acuză mândria fiicelor Sionului care idolatrizează frumusețea fizică. Ele își însușesc darurile frumuseții primite de Creator și se umplu de mândrie. Dacă bărbații poporului fac abuz de puterea primită de sus, femeile fac abuz de frumusețea primită de sus. Bătrânii și mai marii poporului folosesc puterea pentru a călca în picioare pe cei săraci. Fiicele Sionului folosesc puterea pentru a atrage atenția asupra lor și a ispiti pe bărbați. Darul autorității este confiscat și folosit de bărbați în mod egoist și în interes personal. Darul frumuseții este confiscat și folosit de femei în mod egoist și pentru propria slavă. Nimeni nu este interesat să îl slăvească pe Creator slujind pe ceilalți prin darurile primite. Dacă slăbiciunea bărbatului este puterea, slăbiciunea femeii este frumusețea. Pedeapsa Domnului îndreptată împotriva fiicelor Sionului are două faze:

- Prima fază: Despoierea acestora de frumusețea lor.
- A doua fază: Omorârea bărbaților acestora și rușinea de a rămâne fără urmași.

Nu frumusețea este problema acestora, ci idolatrizarea frumuseții. Domnul, după cum vom vedea în următorul pasaj, nu este împotriva frumuseții. Unii interpretează acest pasaj că Domnul ar fi împotriva lucrurilor care pot înfrumuseța o femeie. Ezechiel cap.16 ne arată tocmai opusul. Domnul este pentru frumusețe. Dar dacă frumusețea este idolatrizată de femeie Domnul o pedepsește tocmai răpindu-i acest dar. Singurătatea și imposibilitatea împlinirii menirii de a fi

mamă sunt două mari temeri ale femeii. Pedepsa Domnului este aspră și lovește exact în zonele vulnerabile ale femeii. Femeii îi este răpit ce îi este mai drag: frumusețea, bucuria de a fi alături de un bărbat și bucuria de a fi mamă. Fiicele Sionului nu și-au îndeplinit rolul de a fi ajutor potrivit pentru bărbații lor. Adesea ele au fost cele care au îndreptat inima bărbaților către idoli. Ele nu și-au folosit darul frumuseții spre binele bărbaților lor ci pentru a arăta spre sine. Drept pedeapsă, bărbații acestor vor pieri, iar ele vor rămâne singure și condamnate la rușinea de a nu avea urmași.

Situația de criză și disperare din Ierusalim este urmată în mod surprinzător de izbăvirea și înălțarea acestuia:

- **În vremea aceea** odrasla Domnului va fi plină de strălucire și slavă, și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel.

Odrasla Domnului este Mesia iar profetia vizează în special a doua venire a Acestuia. Isaia 53 ne descrie prima venire în termeni cu totul diferiți:

- El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. **N-avea nici frumusețe, nici strălucire** ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

La a doua Sa venire Odrasla va fi plină de putere și strălucire și va izbăvi rămășița din Ierusalim. Profetul urmează tiparul profetic fundamental: Israel este pedepsit din pricina păcatului, ajunge într-o situație de maximă criză, și deodată izbăvirea miraculoasă a rămășiței. Ne întrebăm: când s-a împlinit această profetie? Ea s-a împlinit în parte prin izbăvirea Ierusalimului de oștile Asiriei în timpul lui Ezechia, și prin reînvierea Ierusalimului după robia Babiloniană, dar se va împlini în mod plenar la a doua venire a lui Hristos când Acesta va aduce izbăvirea poporului Israel ajuns în criză maximă din pricina respingerii lui Isus.

Autorii Noului Testament asociază cea de-a doua venire a lui Hristos cu întoarcerea la Domnul a poporului Israel:

- Întreb dar: S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: Întru-cât sunt apostol al neamurilor îmi slăvesc slujba, și caut, dacă este cu puțință, să stâmesc gelozia celor din neamul meu, și să mântuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, **decât viață din morți?** (Rom.11:11-15)
- Pocăiți-vă dar (evreilor) și întoarceți-vă la Dumnezeu pentru ca:
 - să vi se șteargă păcatele,
 - ca să vină de la Dumnezeu **vremurile de înviore** și
 - **să trimită pe Cel** ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,

- pe care cerul trebuie să-L primească până **la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor**: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.

Petru consideră că pocăința națiunii lui Israel este factorul determinat al întoarcerii lui Hristos pe pământ. Observăm că atât Petru cât și Pavel credeau într-o întoarcere spirituală a națiunii fizice a lui Israel. Cu alte cuvinte, aceste profeții din Isaia, deși au și o dimensiune spirituală care se poate împlini în Biserică, și o dimensiune escatologică finală cu referire la nunta Mielului descrisă în Apocalipsa 21, cu siguranță au și o dimensiune literală cu referire la națiunea Israel.

Observăm că rămășița lui Israel va fi mântuită în întregime (4:3). Deci, va avea loc o pocăință a întregii rămășițe a lui Israel. Toți cei vii din Israel vor fi numiți sfinți, pentru că toți se vor fi întors la Domnul, așa cum anunță și Pavel în Romani 11. Observăm același concept al mântuirii prin judecată introdus în cap.1:

- După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului și va curăța Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui **cu duhul judecării și duhul nimicirii...**

Formularea din cap.4 sugerează și ideea de mântuire și curățire prin judecarea celor nelegiuți din Israel. Cei care n-au vrut să se întoarcă la Domnul au fost nimiciți și pedepsiți. Iată o posibilitate de interpretare a conceputului de curățire prin duhul judecării și al nimicirii. Cei care se vor întoarce la Domnul vor fi curățați de vinovăție prin același duh al judecării dar care de data aceasta va fi fost împlinit în jertfa Odraslei descrisă în Isaia 53. Iertarea oferită de Domnul nu este nici în contradicție și nici în afara dreptății sale. Iertarea este prin dreptate.

Profeția din cap.4 ne ajută să identificăm două teme care străbat cap.2-4 și anume: frumusețea și mândria. Aparent Domnul este împotriva frumuseții și vrea să o distrugă:

- țară e plină de aur, argint și comori, dar Domnul vrea să o nimicească. (2:7)
- Ziua Domnului este împotriva oricărui turn înalt și zid întărit, împotriva tuturor lucrurilor plăcute la vedere (2:16)
- Domnul va despoia fiicele Sionului de frumusețea și strălucirea lor (3:17-24)

Ne putem întreba: ce are Domnul cu lucrurile plăcute la vedere, cu bogăția și frumusețea omului? Dacă privim mai atent observăm că Domnul nu are nimic cu frumusețea ci cu mândria omului:

- Omul va trebui să-și plece în jos privirea semeată și îngâmfarea lui va fi smerită (2:11)
- Căci este o zi a Domnului împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță (2:12)
- Mândria omului va fi smerită și trufia oamenilor va fi plecată (2:17)

- și faptele lor sunt îndreptate împotriva Domnului înfruntând privirile Lui mărețe (3:8)
- pentru că fiicele Sionului sunt mândre...(3:16)

Domnul pedepsește mândria, nu frumusețea. Domnul pedepsește mândria prin răpirea frumuseții. Domnul răpește frumusețea deoarece ea este idolatrizată și întreține mândria omului. Domnul lovește în frumusețe deoarece ea este confiscată de om și devine astfel prilej pentru a se mândri.

Și mai interesant în profeție este faptul că judecata este înfăptuită prin frumusețe și pentru frumusețe. Frumusețea omului mândru este pedepsită prin frumusețea Domnului cu scopul reabilitării frumuseții umane. Judecata este descrisă ca o confruntare între strălucirea Domnului și strălucirea omului:

- ascunde-te în țărână de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui!(2:11).
- Oamenii vor intra în peșterile stâncilor de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui. (2:19)
- și vor intra în găurile stâncilor și în crăpăturile pietrelor de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui. (2:21).

Judecata este înfăptuită prin faptul că Domnul Își descoperă strălucirea măreției Lui. Omul mândru nu poate suporta măreția Domnului și se ascunde în crăpăturile stâncilor. Domnul își descoperă slava Sa, iar omul se topește înaintea ei. Deși Domnul se scoală ca să îngrozească pământul, El o face revelându-și strălucirea măreției sau frumuseții Sale. Judecata este asociată cu slava și măreția Domnului. Oamenii care au negat pe Domnul și au confiscat darurile Sale și frumusețea ce venea de la El, vor fi așezați în fața frumuseții Domnului. Și nu vor rezista. Dacă judecata se face prin frumusețe, ea se face și pentru frumusețe. Scopul judecății este reabilitarea frumuseții umane:

- În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă, și rodul țării va fi plin de **strălucire și frumusețe** pentru cei mântuiți ai lui Israel. (4:2).

Judecata are rolul de a curăța murdăriile aduse de păcat (4:4) și de a-i reda fiicei Sionului frumusețea și slava. Și Sionul va fi frumos și slăvit doar când slava Domnului se va odihni peste el, ca la ieșirea din Egipt (4:5). Dacă frumusețea omului se desparte de frumusețea Domnului, se întinează, se pângărește. Și ceea ce pângărește atât de profund frumusețea umană este mândria.

Tema frumuseții care străbate aceste capitole ne învață ceva important despre caracterul lui Dumnezeu. Atunci când asistăm la actul judecății divine, s-ar putea să înțelegem greșit inima lui Dumnezeu. Am putea să vedem în Domnul prea mult un Domn al mâniei și răzbunării căruia Îi place să distrugă și să nimicească. Dar nu este așa. Domnul este de partea frumuseții și de partea umanității. Dar reabilitarea frumuseții umane poate avea loc doar prin actul judecății. Judecata nu este pentru distrugerea frumosului, ci pentru curățirea și reabilitării lui.